

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/110/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1420200789
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1420200789.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobcu: D. D., L. K. XX.XX.XXXX, J. J., P. Č.. X, zastúpený advokátkou: Mgr. Ivana Závacká, Bratislava, Havlíčkova č. 11A proti žalovanému: G. G., L. K. XX.X.XXXX, J. J., J. Č.. XX, zastúpený advokátom: JUDr. Vladimír Grznár, Bratislava, Družstevná č. 2, o určenie neplatnosti zmlúv o pôžičke, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava IV) zo dňa 7. septembra 2022, č. k. 5 C 6/2020-154, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava IV) zo dňa 7. septembra 2022, č. k. 5C/6/2020-154 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu **100 %**.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 7.9.2022, č. k. 5 C 6/2020-154, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú je povinný zaplatiť žalobca. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 26.2.2020, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmlúv o pôžičke, na základe ktorých mal údajne žalovaný poskytnúť žalobcovi tri samostatné pôžičky. Na základe uvedených zmlúv o pôžičke boli vydané a žalobcovi doručené tri samostatné rozhodcovské rozsudky rozhodcovského súdu SORS - Slovenský obchodný rozhodcovský súd, so sídlom Turčianska č. 2, 821 09 Bratislava, všetky vydané dňa 11.8.2016 pod sp. zn. SORS 12/2015, sp. zn. SORS 13/2015 a sp. zn. SORS 14/2015 (ďalej aj ako „rozhodcovské rozsudky“).

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanovením § 40 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a dôvodil, že žalobu považoval za nedôvodnú. Uviedol, že zo znenia § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) vyplýva, že sa žalobou možno domáhať určenia právnej skutočnosti (neplatnosti), ak to vyplýva z osobitného predpisu. Možnosť domáhať sa požadovaného určenia v prejednávanej veci však so žiadneho osobitného predpisu nevyplýva. Takúto žalobu vzhľadom na uvedené znenie zákona považuje súd prvej inštancie za nedôvodnú, nakoľko požadované určenie sa vymyká zákonnému rámcu. Súd na túto skutočnosť žalobcu upozornil písomnou výzvou, žalobca však napriek tomu trval na podanej žalobe. Na pojednávaní konanom viac ako dva roky po uvedenej výzve, právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že je pripravená zmeniť petit žaloby tak, aby mohol byť žalobca v konaní procesne úspešný. Zároveň predložila rozhodnutie súdu, z ktorého by mohla rezultovať procesná prípustnosť takejto žaloby, ako aj rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. (správne č. k., poznámka odvolacieho súdu) 21 Cr 32/2017-87 a 21 Cr 26/2016-113, ktorými boli prerušené konania o zrušení rozhodcovského rozsudku (ktorý bol vydaný na základe zmluvy o pôžičke, ktorej neplatnosti sa žalobca domáha) do právoplatného skončenia tohto konania. Súd prvej inštancie

považoval tieto rozhodnutia súdov z hľadiska právneho posúdenia za irelevantné. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobca svoj procesný útok a procesný postup prezentovaný na pojednávaní vykonal v rozpore so zásadou koncentrácie konania. Avizovaná zmena žaloby nebola podaná. Súd prvej inštancie sa stotožnil s procesnou obranou žalovaného, v rámci ktorej uviedol, že o nárokoch vyplývajúcich zo zmlúv o pôžičkách už bolo rozhodnuté v rámci rozhodcovského konania, pričom ako vyplýva zo znení rozhodcovských rozsudkov, žalobca (v rozhodcovskom konaní žalovaný) sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k veci vyjadril a požiadal o prerušenie konania do právoplatnosti súdneho rozhodnutia vo veci určenia, že nedošlo k uzavretiu zmlúv o pôžičke. Toto súdne konanie vedené pod sp. zn. 16 C 449/2015 však bolo zastavené. Uzavrel, že podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní platí, že tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, čo znamená, že žalobca sa výlučne žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku môže domáhať svojich nárokov, ak tvrdí že zmluvy o pôžičke sú neplatné z dôvodu, že ich nepodpísal. S poukazom na odsek 4 uvedeného paragrafu, podľa ktorého na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a) súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu, súd prvej inštancie dôvodil, že z rozhodcovských rozsudkov vyplýva, že žalobca v rozhodcovských konaniach nenamietal, že zmluvy o pôžičkách nepodpísal.

1.3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol právne podľa ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac, že neboli splnené procesné podmienky pre vyhlásenie rozsudku a zároveň, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V prvom rade súdu prvej inštancie vytkol, že rozhodoval vo veci samej bez otvorenia pojednávania, tým aj bez vykonania dokazovania a bez vyhlásenia dokazovania za skončené. Potvrdil doručenie súdnej výzvy na späťvzatie žaloby podľa ustanovenia § 138 C.s.p. s poukazom na § 137 písm. d) C.s.p., podľa ktorej súd prvej inštancie vyhodnotil po predbežnom právnom posúdení žalobu ako zjavne nedôvodnú, na ktorú výzvu žalobca nereagoval. Z procesného hľadiska vznikla situácia, v ktorej mohol súd prvého stupňa (správne prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu) žalobcu na účel zjavne nedôvodnej žaloby vypočúť alebo pokračovať v súdnom konaní. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie dňa 7.9.2022, t. j. viac ako dva roky po uplynutí lehoty určenej vo výzve. Údajnú pasivitu žalobcu, vytýkanú súdom prvej inštancie odôvodnil objektívnymi okolnosťami spočívajúcimi v protipandemických opatreniach s tým, že táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu žalobcu bez toho, aby sa zohľadnila nečinnosť súdu v konaní. Pokračoval, že pred otvorením pojednávania predložil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 268/2019, na základe ktorého považuje ním podanú žalobu za spôsobilú vyvolať súdne konanie, s priebehom predpokladajúcim žalobcom navrhnuté dokazovanie. Žalobca má právny záujem určiť, že právny vzťah (medzi ním a žalovaným) neexistuje. Na pojednávaní uviedol svoj právny názor týkajúci sa procesnej spôsobilosti žaloby a zdôraznil svoj záujem preformulovať žalobný petit, v prípade potreby súdu. Z dôvodu nedostatku času a priestoru navrhol odročenie pojednávania, aby sa súd (a žalovaný) oboznámil s predloženým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým sa vyriešila zhodná procesná situácia. V danom prípade je podľa názoru žalobcu napadnuté rozhodnutie predčasné, pretože súčasťou zásady iura novit curia, je aj aplikácia a interpretácia právnej normy. Súd prvej inštancie totiž výslovne uviedol, že predložené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepozná, preto predčasným rozhodnutím došlo k porušeniu základného princípu právnej istoty uvedenej v článku 2 C.s.p., nakoľko mal všetky predpoklady na zákonný a zrozumiteľný procesný postup. Ak by sa súd prvej inštancie neunáhli, mohol alebo pristúpiť k vykonaniu dokazovania (a dospieť k zákonnému rozhodnutiu, či tu je/nie je právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným podľa Zmlúv o pôžičke uzatvorených dňa 6.11.2014), alebo k vytknutiu konkrétnych väd žaloby, podľa ktorých by bolo možné (prípadne) žalobu aj odmietnuť podľa ustanovenia § 129 C.s.p. V tomto prípade súd prvej inštancie skratkovito usúdil, že žalobný petit uvedený v žalobe nezodpovedá ustanoveniu § 137 písm. d) C.s.p., a teda „niet o čom rozhodovať“. Ak mal súd prvej inštancie pochybnosti o predmete konania, mal v súlade s uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalobcu vyzvať na odstránenie väd. V druhom rade žalobca poprel, že podpísal tri samostatné zmluvy o pôžičke, ktoré mali založiť právomoc rozhodcovského

(so žalovaným zjavne spriateľného) súdu. Žalobca sa domáha určenia, že tieto zmluvy nepodpísal. Ak súd prvej inštancie bez pripojenia spisov vedených v rozhodcovskom konaní a bez formálneho začatia dokazovania, rozhodne o zamietnutí žaloby, dopustil sa porušenia ustanovení § 185 a nasl. C.s.p. o dokazovaní. Toto porušenie vyústilo do rozsudku, ktorý sa nedokáže vysporiadať so základom žaloby, a to, že právny vzťah medzi stranami sporu založený spornými zmluvami, neexistuje. Základné tvrdenie žaloby - že žalobca zmluvy nepodpísal - a ním navrhnutý dôkaz žaloby, a to predloženie údajne existujúcich originálov zmlúv žalovanou stranou, sa vôbec nestalo predmetom dokazovania. Osvojenie si právneho posúdenia súdu prvej inštancie, že žalobca sa výlučne žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku môže domáhať svojich práv, znamená prelomenie zásad, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný. Ide o zásadné nedodržanie procesných postupov - prvý krát pri predbežnom posúdení žaloby, výsledkom ktorého malo byť alebo vyzvanie žalobcu na odstránenie zistených väd žaloby alebo otvorenie pojednávania a vysporiadanie sa s prípustnosťou žaloby podľa ustanovenia § 137 písm. c/ C.s.p. Druhý raz došlo podľa odvolateľa k pochybeniu, keď súd prvej inštancie rozhodoval akoby vo veci vykonal dokazovanie. Nesprávnym procesným postupom tak bolo žalobcovi odňaté právo na spravodlivý proces a navyše prvoinštančný súd nevykonal žiaden dôkaz. Navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 13. decembra 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutom výroku I. (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku v tomto výroku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5. Odvolací súd má za to, že žalobca v odvolaní neuviedol podstatné právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie pri predbežnom právnom posúdení dospel k záveru, že ide o zjavne nedôvodnú žalobu a zvolil zákonný postup v zmysle ustanovenia § 138 C.s.p. v spojení s § 137 C.s.p., keď žalobcu vyzval na späťvzatie žaloby. Na následnom pojednávaní vyslovil svoj predbežný právny názor, podľa ktorého „po oboznámení celej situácie z procesnoprávneho ako aj hmotnoprávneho hľadiska dospel k záveru, že žaloba je zjavne nedôvodná tak, ako už žalobcovi avizoval vo výzve z júna 2020“ (č. I. 133 spisu). Napriek tomu žalobca zotrval na žalobnom návrhu, i keď pripúšťal jeho nedôvodnosť v uvedenom znení. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu jej zjavnej nedôvodnosti, hoci v odôvodnení zrejme nedopatrením absentuje výslovné uvedenie ustanovenia § 138 C.s.p. a je uvedené znenie ustanovenia § 137 C.s.p. a § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, čo však nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia a zároveň tým nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu.

6. Pri určovacích žalobách samotná dôvodnosť skutkových a právnych tvrdení žalobcu ešte neznamená, že prípadný vyhovujúci určovací rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam, teda či bude sporové súdne konanie užitočné alebo naopak zbytočné. Súdne konanie môžeme chápať aj ako určitú službu poskytovanú štátom žalobcovi za účelom ochrany jeho práv, preto je dôvodné zisťovať, či má pre žalobcu zmysel. Žalobca má naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je vtedy, ak je tvrdené právo neisté alebo ohrozené za predpokladu, že vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Prívlastok naliehavý chápeme tak, že právny záujem má dostatočnú intenzitu. Naliehavosť sa prejaví v tom, že určovací rozsudok bude pre žalobcu podstatným spôsobom užitočný. Naopak, naliehavosť nie je daná, ak má žalobca k dispozícii iný spôsob ochrany tvrdeného práva. Z hľadiska právneho posúdenia v prejednávanej veci ide o žalobu, ktorou žalobca požaduje, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. d/ C.s.p.) Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzgy2f6nbqfzygc4tbm5zgczrngi&refSource=text>> ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Určenie existencie právnej skutočnosti (napríklad že právny úkon je neplatný tak, ako je tomu aj v tomto prípade) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Preto aj výrok rozsudku, že zmluva o pôžičke je neplatná, nemá výpovednú hodnotu, či je v čase jeho vyhlásenia žalobca dlžníkom/povinným plniť a žalovaný veriteľom/oprávneným. Preto právna úprava Civilného sporového poriadku pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). Nedôvodnou žalobou treba rozumieť žalobu, ktorá má všetky náležitosti podľa § 127 C.s.p. <<https://app.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqge2v6mjwgaxhaylsmftxeylfguyteny&refSource=text>> Zjavnosť nedôvodnosti žaloby je vnútorné posúdenie súdu, teda to, ako by súd o žalobe rozhodol, ak by mal za preukázané všetky skutkové tvrdenia žalobcu, ak by o žalobe rozhodoval bezprostredne po jej podaní. Nemožno postupovať tak, aby súd pri uvedení zjavnej nedôvodnosti prekročil svoje oprávnenie a žalobcovi okrem strohého zdôvodnenia zjavnej nedôvodnosti uvádzal aj iné právne posúdenie, ktorým by ho podrobne inštruoval na správne uplatnenie svojho práva, na uplatnenie iného práva alebo na uplatnenie svojho tvrdeného práva voči inému subjektu. Konštatovanie zjavnej nedôvodnosti žaloby bude preto v mnohých prípadoch nevyhnutne strohé a nebude možné od neho očakávať podrobné právne posúdenie ako v odôvodnení rozsudku. Z uvedeného tak vyplýva, že súd prvej inštancie, v prípade, že pri predbežnom právnom posúdení dospeje k záveru, že napriek úplnosti žaloby ide o zjavne nedôvodnú žalobu, dokazovanie nevykonáva, prípadne ho vykoná v nevyhnutnom rozsahu. V takomto prípade ani nebude povinnosťou súdu reagovať na prípadné otázky strany sporu smerujúce k tomu, aké iné právo alebo prípadne proti akému inému subjektu si ho môže uplatniť. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, považoval za nedôvodnú, keďže dokazovanie nebolo v tomto prípade potrebné vykonať.

7. Pri rozhodovaní v danom prípade súd prvej inštancie správne vychádzal aj z ustanovenia § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, podľa ktorého môže byť tuzemský rozhodcovský rozsudok zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania za tam stanovených podmienok, pričom podľa § 35 tohto zákona doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 <<https://app.beck-online.sk/bo/chapterview-document.seam?documentId=pj5f6mrqgazf6mrugqwtembsgaydcnbr>>, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Z uvedeného teda odvolací súd vyvodil rovnaký právny záver, ako súd prvej inštancie, a to, že žaloba je zjavne nedôvodná, keďže v prejednávanom prípade bol právoplatnými rozhodcovskými rozsudkami judikovaný nárok žalovaného voči žalobcovi na zaplatenie peňažného plnenia vyplývajúceho zo zmlúv o pôžičke, ktorých platnosť žalobca spochybňuje z dôvodu, že sú opatrené podpisom, ktorý nie je jeho. Žalobca postupoval legitímne, keď sa v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní domáhal zrušenia rozhodcovských rozsudkov. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že výrok rozsudku, že zmluva o pôžičke je neplatná, nemá výpovednú hodnotu, či je v čase jeho vyhlásenia žalobca dlžníkom/povinným plniť a žalovaný veriteľom/oprávneným. Táto skutočnosť už bola riešená v konaní pred rozhodcovským súdom a či boli dodržané všetky zákonné podmienky pre vydanie rozhodcovských rozsudkov, resp. či je nárok veriteľa voči dlžníkovi dôvodný, je oprávnený posúdiť súd v konaní o zrušenie rozhodcovských rozsudkov. Z tohto dôvodu sa javí žaloba o určenie právnej skutočnosti, že zmluvy o pôžičke sú neplatné, za nadbytočnú a teda zjavne nedôvodnú. Preto aj ďalšie odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd považuje za nedôvodné. Súd prvej inštancie správne pri vyslovení predbežného právneho názoru a žalobcovi okrem strohého zdôvodnenia zjavnej nedôvodnosti neuvádzal aj iné právne posúdenie, ktorým by ho podrobne inštruoval na správne uplatnenie svojho práva, resp. na uplatnenie iného práva. Konštatovanie zjavnej nedôvodnosti žaloby je preto nevyhnutne strohé a preto aj odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje podrobné právne posúdenie.

8. Napadnutý rozsudok odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p. i vo výroku II. o náhrade trov konania (súvisiaci výrok), keď žalobca podal odvolanie voči celému rozsudku súdu prvej inštancie, avšak odvolanie vo vzťahu k tomuto výroku nijako neodôvodnil, z dôvodu ktorého odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v tomto výroku. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

9. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

11. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).